

1.

Din själ är ett skri över havet
och gryningens silvervidder,
där bränningen stormar stranden och reser
troféer av glittrande salt.
Stark av hunger och törst
svävar du före dig själv som en hägring
mot solen, ditt brinnande bo . . .

Du svävar som en galjonsbild
till något osynligt skepp.
Besatt av fantomer
spejar du fram under bogens börda,
visar, utan att veta det, spökskeppet väg,
svävar på gjutna vingar,
stel i din evighet,
faller med slutna vingar,
mjuk av död.

2.

I soluppgången
griper svindeln
som en hand ur mörkret.
Fåglar sjunger och störtar,
kropparna studsar och krossas mot klippan
som slungade hjärtan.

GUNNAR EKELOV.